

Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΩ ΚΑΙ ΘΕΑΝΑΓΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΑΥΤΩΝ

Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΑΝΔΡΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΑΥΤΩΝ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ὁ ὅσιος ἦτο ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἀντιόχειαν, ἐν ἔτει 594, ἀργυροπράτης κατὰ τὴν τέχνην, πολὺ εὐλαβῆς, γεμᾶτος ἀπὸ ἀγαθὰ ἔργα καὶ πλούσιος ἀπὸ πᾶ κοσμικὰ ἀγαθὰ. Οὗτος ἔλαβεν εἰς γάμον τὴν Ἀθανασίαν, ἣτις καὶ αὐτὴ ἦτο σεμνὴ καὶ θεοφιλῆς. Συμφωνήσαντες δὲ εἰς καλὸν καὶ θεάρεστον πρᾶγμα, διεμοίρασαν εἰς τρία τὸν πλοῦτόν των. Καὶ ἀπὸ μὲν τὸ ἓν μέρος ἔδιδον ἀφθονοπαρόχως ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τὸ ἄλλο ἔδιδον δάνεια, χωρὶς τόκους καὶ κέρδη, εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη· ἀπὸ δὲ τὸ τρίτον μέρος ὠκονόμουν τὰ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἀργυροπρατείου, διὰ νὰ κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἀπέκτησαν δὲ καὶ δύο τέκνα, τὸ μὲν ἀρσενικόν, τὸ δὲ θηλυκόν.

Τοσοῦτον δὲ διῆγον οὗτοι ἐνάρετα, ὥστε ἀφοῦ ἐγεννηθήσαν τὰ παιδιά ὁ εἰς τὸν ἄλλον δὲν ἤγγισεν, ἀλλὰ διῆγον τὴν ζωὴν των καὶ οἱ δύο μὲ σωφροσύνην καὶ μὲ προσευχάς, κατεγίνοντο δὲ εἰς τὸ νὰ ἐλεῶσι τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενεῖς. Ὑστερον δὲ ἀπὸ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικίσεως, ὅταν τὰ τέκνα των ἦσαν εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλον νὰ χαροποιῶσι τοὺς γονεῖς των, τότε, λέγω, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀπέθανον ἐν ταῦτῃ καὶ τὰ δύο. Ὁ μὲν λοιπὸν Ἀνδρόνικος δὲν ἔδειξε κἀνὲν

ἄνανδρον κίνημα διὰ τὸν θάνατον τῶν τέκνων του, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἀοίδιμον ἐκείνην φωνὴν τοῦ Ἰῶβ ἐξεφώνησεν· «αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι». Ἡ δὲ σύμβιος αὐτοῦ Ἀθανασία εἶχε λύπην ἀπαρηγόρητον· ὅθεν ἀφ' οὗ ἐνεταφιάσθησαν τὰ παιδία εἰς τὸ μαρτύριον, ἥτοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν, ἀλλ' ἔλεγεν· «ἐδῶ θέλω συναποθάγει καὶ ἐγὼ καὶ ἐδῶ θέλω ἐνταφιασθῆ καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν τέκνων μου!».

Καὶ τὸν μὲν Ἀνδρόνικον παρέλαβεν ὁ Πατριάρχης εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπως τὸν παρηγορήσῃ· ἡ δὲ Ἀθανασία δὲν ὑπέφερε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰουλιανοῦ, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ θρηνοῦσα καὶ κλαίουσα γοερῶς. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον φαίνεται εἰς αὐτὴν, ἔξυπνον οὔσαν, ὁ Μάρτυς εἰς σχῆμα μοναχοῦ καὶ λέγει εἰς αὐτὴν· «τί ἔχεις, ὦ γύναι, καὶ κλαίεις; διατί δὲν ἀφήνεις τοὺς ἐδῶ εὐρισκομένους νὰ ἡσυχάσωσιν;». Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, εἶπε· «μὴ βαρυνθῆς, αὐθέντα μου, κατ' ἐμοῦ τῆς δούλης σου, ὅτι πολὺ πόνον καὶ θλίψιν ἔχω, ἐπειδὴ δύο μόνον τέκνα ἔχουσα καὶ τὰ δύο τὰ ἔθαψα σήμερον». Ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη· «μὴ κλαῖτε δι' αὐτά. Διότι λέγω σοι, ὦ γύναι, ὅτι καθὼς ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ζητεῖ τὸ φαγητὸν καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ δώσῃ τις εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ φάγῃ, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ παιδία ζητοῦσιν ἀπὸ τὸν Θεὸν χρεωστικῶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ του, λέγοντα: Δικαιοκρίτα Κύριε, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῶν ὁποίων μᾶς ἐστέρησας, μὴ στερήσῃς ἡμᾶς καὶ τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν σου». Ταῦτα ἡ Ἀθανασία ἀκούσασα, κατενύχθη, καὶ μετέβαλε τὴν λύπην τῆς εἰς χαρὰν, λέγουσα· «λοιπὸν ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς, καὶ διατί ἐγὼ νὰ κλαίω;». Ὅθεν στραφεῖσα ἐζήτηε τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον, ὅστις τῆς εἶπε ταῦτα. Περιελθοῦσα δὲ τὸν Ναὸν ὅλον καὶ μὴ εὐροῦσα αὐτόν, ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν λέγουσα· «ποῦ εἶναι ὁ Μοναχὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμβῆκε τῶρα ἐδῶ;». Ὁ δὲ θυρωρὸς ἐννοήσας, ὅτι εἶδε ὀπτασίαν τινά, ἀπεκρίθη· «βλέπεις, ὅτι ὅλαι αἱ θύραι

εἶναι σφαλισμένοι καὶ λέγεις ποῦ εἶναι ὁ Μοναχός;». Ἡ δὲ Ἄθανασία φοβηθεῖσα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ διηγήθη εἰς τὸν ἄνδρα της ὅτι εἶδε καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, ἀποδεξάμενος τὸν λόγον μετὰ χαρᾶς, διότι καὶ αὐτὸς ἐπόθει τοῦτο, διεμοίρασε τὸ περισσότερον μέρος τῆς περιουσίας του εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς δούλους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐξηγορασμένους· τὰ δὲ λοιπὰ ὑπάρχοντά του ἀφῆκεν εἰς τὸν πενθερόν του, παραγγείλας εἰς αὐτὸν νὰ ἰδρῦσῃ νοσοκομεῖα καὶ ξενοδοχεῖα μοναχῶν. Λαβόντες λοιπὸν ὀλίγα ἔξοδα διὰ τὸν δρόμον, κατὰ τὴν νύκτα ἐξῆλθον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας αὐτὸς καὶ ἡ γυνή του, οἱ δύο μόνοι. Βλέπουσα δὲ ἡ Ἄθανασία μακρόθεν τὸν οἶκόν της, ὕψωσε τὰ ὄμματα της εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· «Κύριε Θεέ μου, σὺ ὁ εἰπὼν εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ τὴν Σάρραν: «ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δείξω», Σὺ, καὶ τώρα ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου· διότι ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν διὰ τὸ ὄνομά σου ἀνοικτὸν τὸν οἶκόν μας καὶ ἐφύγομεν, λοιπὸν μὴ κλείσης εἰς ἡμᾶς τὴν θύραν τῆς Βασιλείας σου». Κλαύσαντες δὲ καὶ οἱ δύο, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν πατρίδα των.

Φθάσαντες οἱ Ἅγιοι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, προσεκύνησαν τοὺς Ἅγίους Τόπους καὶ ἐπεσκεύεθησαν καὶ πολλοὺς πατέρας δσίους. Φεύγοντες δὲ ἐκεῖθεν, ἐπῆγαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Αἴγυπτον, πρὸς τὸν περίφημον ἀββᾶν Δανιήλ. Καὶ ἐπειδὴ ἐφανέρωσαν εἰς αὐτὸν τὸν σκοπὸν των καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς ὁδὸν σωτηρίας, διὰ τοῦτο ὁ Ὅσιος τὴν μὲν Ἄθανασίαν ἀπέστειλεν εἰς γυναικεῖον Μοναστήριον τῶν Ταβθεννησιωτῶν, τὸν δὲ Ἀνδρόνικον ἐκράτησε παρ' ἑαυτῷ καὶ τὸν ἐνέδυσσε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν μοναχῶν· ὅθεν καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν ὑποταγὴν του δώδεκα ὁλόκληρα ἔτη. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ δώδεκα ἔτη παρῆλθον, παρεκάλεσεν ὁ Ἀνδρόνικος τὸν ἀββᾶν Δανιήλ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἄδειαν διὰ νὰ μεταβῇ καὶ πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ προσκυ-

νήση και δεύτερον τοὺς Ἁγίους Τόπους· ὁ δὲ ἀββᾶς Δανιήλ, ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσε αὐτόν.

Περιπατῶν λοιπὸν ὁ ὄσιος Ἀνδρόνικος εἰς τὸν δρόμον τῆς Αἰγύπτου, ἐκάθησεν ὑποκάτω εἰς ἓν δένδρον, διὰ τὴν ἀναψύξιν ὀλίγον ἀπὸ τοῦ καυμά. Καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀθανασία, ἣτις ἐπορεύετο καὶ αὐτὴ εἰς Ἱεροσόλυμα μὲ σχῆμα ἀνδρικόν ὡς μοναχός, μετωνομασθεῖσα Ἀθανασία. Καὶ ἀφ' οὗ ἀντεχαιρετίσθησαν, ἡ μὲν Ἀθανασία ἀνεγνώρισε τὸν Ἀνδρόνικον, ὁ δὲ Ἀνδρόνικος δὲν ἐγνώρισε τὴν Ἀθανασίαν· ἐπειδὴ καὶ ἐμαράνθη τὸ κάλλος αὐτῆς ἀπὸ τῆν πολλὴν ἄσκησιν καὶ ἐφαίνετο ὡς αἰθιώψ. Τότε λέγει ἡ Ἀθανασία πρὸς τὸν Ἀνδρόνικον· «ποῦ πηγαίνεις, αὐθέντα μου ἀββᾶ;». Ὁ Ἀνδρόνικος ἀπεκρίθη· «εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους». Λέγει εἰς αὐτὸν ἐκείνη· «ἐκεῖ θέλω νὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ». Τῆς λέγει πάλιν ἐκεῖνος· «θέλεις νὰ περιπατῶμεν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ;». Λέγει ἡ Ἀθανασία· «ναί, καθὼς ὀρίζεις, πλην νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὸν δρόμον μὲ σιωπὴν οὕτως, ὡς νὰ μὴ ἤμην ἐγὼ μαζί σου». Τότε καὶ ὁ Ἀνδρόνικος λέγει· «καθὼς ὀρίζεις, ἅς ὑπάγωμεν σιωπῶντες». Πάλιν δὲ ἡ Ἀθανασία τὸν ἐρωτᾷ· «δὲν εἶσαι μαθητῆς τοῦ ἀββᾶ Δανιήλ;». Ἀποκρίνεται ὁ Ἀνδρόνικος· «ναί». Λέγει αὐτῷ ἐκείνη· «δὲν ὀνομάζεσαι Ἀνδρόνικος;». Ἀπεκρίθη αὐτῇ, «ναί». Ἡ Ἀθανασία εἶπεν· «αἰ εὐχαὶ τοῦ γέροντος εἶθε νὰ μᾶς συνοδεύσωσιν εἰς τὸν δρόμον μας». Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· «γένοιτο! Ἀμήν».

Μὲ τοιοῦτον τρόπον λοιπὸν ἐπῆγαν σιωπῶντες καὶ οἱ δύο εἰς Ἱερουσαλήμ· καὶ ἀφ' οὗ προσεκύνησαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, πάλιν ἐπέστρεψαν σιωπῶντες εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Τότε ἡ Ἀθανασία ἠρώτησε τὸν Ἀνδρόνικον· «θέλεις νὰ μείνωμεν μαζί εἰς ἓν κελλίον;». Ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρόνικος· «ὡς ὀρίζεις ἅς μείνωμεν, πλην θέλω πρῶτον νὰ ὑπάγω εἰς τὸν γέροντά μου καὶ νὰ ζητήσω τὴν ἄδειαν καὶ τὴν εὐχὴν του». Ἐκείνη εἶπεν· «ὑπάγε καὶ σὲ προσμένω εἰς τὸν τόπον, τὸν καλούμενον Ὀκτωκαιδέκατον. Καὶ ἐὰν ὑποφέρῃς νὰ μένης μετ' ἐμοῦ σιωπηλῶς, καθὼς ἐβαδίσσαμεν καὶ ἐπῆγαμεν εἰς

Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤλθομεν πάλιν ἐδῶ, καλῶς ἐλθέ· εἰ δὲ δὲν ὑποφέρεις νὰ σιωπᾶς, μὴ ἔλθῃς. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πορευθεὶς εἰς τὸν γέροντά του, τὸν ἀββᾶν Δανιήλ, ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ γέρων ἐγνώρισεν ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ἀνδρονίκου, ὅτι ἦτο εἰς μεγάλην προκοπὴν ἀρετῆς ὁ Ἀθανάσιος. Ὅθεν τοῦ ἔδωκε τὴν ἀδειαν καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· «ὕπαγε, ἀγάπα τὴν σιωπὴν καὶ μείνον με τὸν ἀδελφόν· ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι τῇ ἀληθείᾳ τοιοῦτος ὁποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ μοναχός». Τότε ἐπιστρέψας ὁ Ἀνδρόνικος ἔμεινεν ὁμοῦ μετὰ τὴν Ἀθανασίαν δώδεκα ἔτη, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ σύζυγός του. Πολλάκις δὲ μετέβαινεν ὁ ἀββᾶς Δανιήλ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῶν καὶ συνομιλῶν συμβούλευεν αὐτοὺς περὶ ὠφελείας ψυχῆς.

Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ πάλιν ὁ ἀββᾶς Δανιήλ ὅπως τοὺς ἐπισκεφθῇ· καὶ ἀφ' οὗ ἐλάλησεν ἱκανῶς τὰ πρόποντα, τοὺς ἀπεχαιρέτησε καὶ ἐπανήρξατο εἰς τὸ κελλίον του. Τότε ἔτρεξε κατόπι αὐτοῦ ὁ ὄσιος Ἀνδρόνικος καὶ φθάσας αὐτὸν τῷ εἶπεν· «ὁ ἀββᾶς Ἀθανάσιος ἠσθένησε καὶ εἶναι διὰ νὰ ὑπάγῃ πρὸς Κύριον». Ὁ δὲ γέρων ἐπέστρεψε καὶ εὔρε τὸν Ἀθανάσιον πάσχοντα ἀπὸ θερμῆς· ὅστις βλέπων τὸν γέροντα, ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ δὲ γέρων λέγει· «ἀντι νὰ χαρῆς, διότι ὑπάγεις νὰ ἀπολαύσῃς τὸν Θεόν, σὺ κλαίεις;». Ὁ δὲ εἶπε· «δὲν κλαίω δι' ἑμαυτόν, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὅθεν παρακαλῶ σε, ποιήσον ἀγάπην. Καὶ ἀφ' οὗ με θάψῃς, ἐξέτασον πλησίον εἰς τὴν κεφαλὴν μου, καὶ θέλεις εὔρει πινακίδιον γεγραμμένον· ἀνάγνωσον αὐτό, καὶ δὸς το καὶ εἰς τὸν ἀββᾶν Ἀνδρόνικον».

Ἐποίησαν λοιπὸν εὐχὴν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια ἢ μακαρία Ἀθανασία, καὶ οὕτως ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Τότε εὔρε καὶ ὁ ἀββᾶς Δανιήλ τὸ πινακίδιον καὶ τὸ ἀνέγνωσε καὶ ἐκ τούτου ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτο ἡ σύζυγός τοῦ Ἀνδρονίκου, ἢ ἀοίδιμος Ἀθανασία. Ἐπληροφορήθησαν δὲ τοῦτο καὶ ὅταν ἐκήδευον αὐτὴν διότι εὐρέθη οὐχὶ ἀνὴρ, ἀλλὰ γυνή. Ἠκούσθη δὲ τοῦτο εἰς ὄλην τὴν Λαύραν. Ὅθεν ἔστειλεν ὁ ἀββᾶς Δανιήλ εἰδήσιον εἰς τοὺς ἀδελ-

φούς, καὶ συνέδραμον ὅλοι οἱ πατέρες οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ὅλαι αἱ Λαῦραι καὶ τὰ Μοναστήρια τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ ὅλη ἡ πόλις καὶ ὅλη ἡ Σκήτη συνήχθησαν εἰς τὸν ἐνταφιασμόν της. Οἱ δὲ Σκητιῶται ἔφερον ὅλοι λευκὰ ἐνδύματα· διότι τοιαύτην συνήθειαν εἶχον εἰς τὴν Σκήτην, νὰ ἐνδύονται λευκὰ ἐνδύματα, ὅταν ἐνεταφίαζον τοὺς ἀδελφούς, ὡς νικητὰς τῶν τριῶν ἐχθρῶν, σαρκός, κόσμου καὶ κοσμοκράτορος, ἤτοι τοῦ διαβόλου. Προπέμφαντες λοιπὸν μετὰ βαίτων καὶ κλάδων τὸ τίμιον λείψανον τῆς μακαρίας Ἀθανασίας, τὸ ἐνεταφίασαν μετὰ μεγάλης εὐλαθείας, δοξάζοντες τὸν Θεόν, τὸν δόντα εἰς τὴν Ἀγίαν τόσῃν μεγάλῃν ὑπομονήν. Ἔμεινε δὲ ἐκεῖ ὁ ἀββᾶς Δανιήλ, διὰ νὰ τελέσῃ τὰ ἔβδομα μνημόσυνα τῆς Ὀσίας.

Ἀφ' οὗ ἐτελέσθησαν τὰ μνημόσυνα, ἀναχωρῶν ὁ ἀββᾶς Δανιήλ ἠθέλησε νὰ συμπαραλάβῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀββᾶν Ἀνδρόνικον. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, λέγων· «ἐδῶ θέλω ἀποθάνει καὶ ἐγὼ μαζὶ μετὰ τὴν κυρίαν μου Ἀθανασίαν!». Καὶ οὕτως ἀποχαιρετήσας αὐτὸν ὁ γέρον, ἀνεχώρησε. Κατόπιν δὲ φθάνει τὸν γέροντα εἰς ἀδελφός, καὶ λέγει εἰς αὐτόν· «ὁ ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀσθενεῖ ἀπὸ θερμῆν». Καὶ εὐθὺς ὁ ἀββᾶς Δανιήλ στέλλει εἴδησιν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς Σκήτης, λέγων· «ὁ ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τὸν ἀββᾶν Ἀθανάσιον, καὶ λοιπὸν συνέλθετε». Ὅθεν συνέδραμον πάντες οἱ πατέρες καὶ προέφθασαν αὐτὸν ζῶντα. Καὶ ἀφ' οὗ ἐζήτησαν ὅλοι καὶ ἔλαβον τὴν εὐλογίαν του, τότε καὶ ὁ αἰίδιμος Ἀνδρόνικος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ· Ἔγινε δὲ φιλονικία καὶ ἀντίστασις περὶ τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀνδρονίκου, ποῖοι νὰ τὸ λάβωσιν, οἱ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου κατοικοῦντες, ἢ οἱ Σκητιῶται. Μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας κατέπαυσεν ὁ ἀββᾶς Δανιήλ τὴν φιλονικίαν αὐτῶν, εἰπὼν, ὅτι πρέπει νὰ ταφῇ ἐκεῖ εἰς τὸν Ὀκτωκαιδέκατον μετὰ τοῦ συναγωνιστοῦ του, τὴν ὄσιαν, λέγω, Ἀθανασίαν. Καὶ οὕτως ἐνεταφίασαν αὐτὸ ἐκεῖ, δοξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν. Ἀμήν.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Θ'.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου
καὶ τῆς Ὁσίας Ἀθανασίας τῆς συμβίας αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Μικροῦ Ἐσπερινῷ

Ἰστῶν στίχους δ'.

καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Γῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Τὴν θαυμαστὴν συζυγίαν ἀνευφημήσωμεν, Ἀνδρόνικον
τὸν θεῖον, σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ· σωφρόνως γὰρ βιώσαντες ἐπὶ
γῆς, τῷ Χριστῷ εὐηρέστησαν, ἀγγελικῇ πολιτεία μιᾷ ψυχῇ,
τὰ ἐν κόσμῳ ἀρνησάμενοι.

Ταῖς ἐναρέτοις ἰδέαις καλλωπιζόμενοι, καὶ χαίροντες
ἐν τέκνοις, ἐν τῇ τούτων στερήσει, φωνὴν εὐχαριστίας πρὸς
τὸν Θεόν, ὡς Ἰὼβ ἀνεπέμφατε, καὶ πρὸς ἀγῶνας συμφώνως
ἀσκητικούς, ἀπεδύσασθε μακάριοι.

Ἀσκητικῇ πολιτεία ἄμφω ἐμπρέψαντες, ἐν σιωπῇ τε-
λεία, τὸν ὑπόλοιπον βίον, ὡς ἄγνωστοι τελοῦντες γνώμη
στερρᾶ, θεοφόροι ἠγύσατε, καὶ ἐδοξάσθητε δόξῃ τῇ θεϊκῇ,
Ἀθανασία καὶ Ἀνδρόνικε.

Τοὺς τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην πανηγυρίζοντας, Ἀν-
δρόνικε θεόφρων, σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ, λυτρώσασθε κινδύνων
παντοδαπῶν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, παρὰ Κυρίου αἰ-
τεῖσθε ἡμῖν ἀεὶ, ὡς αὐτοῦ θεῖοι θεράποντες.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Εὐαγγελικῶς πολιτευόμενοι, καὶ ἀγαθαῖς πράξεσι, τὸν
Θεὸν θεραπεύοντες, τῇ βουλῇ αὐτοῦ ὑπετάγητε, μιᾷ ψυχῇ
καὶ καρδίᾳ, Ἀνδρόνικε καὶ Ἀθανασία· καὶ τὸν ζυγὸν αὐτοῦ
ἄραντες, τὰς ἐν κόσμῳ φροντίδας καὶ τρυφάς, ὡς ἄχθος γεη-
ρὸν ἀπερρίψατε· διὸ ἢ ἐν ἀσκήσει ὑμῶν πολιτεία, ὡς φῶς
ἐξέλαμψε, τῶν παθῶν τὸν ζόφον διώκουσα, καὶ πάντας παι-

δεύουσα, τὰ ἄνω φρονεῖν καὶ ζητεῖν, θεοφόροι μακάριοι, Ἁγγέλων συμπολιταί· μεθ' ὧν Χριστῷ πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε Εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάσωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἁπόστιχα.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῶ.

Σύμφρονες ἐν παντί, ὑπάρχοντες τῷ βίῳ, Ἀνδρόνικε παμμάκαρ, σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ, ὁσίως ἐδιώσατε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Σώμασιν ἐν δυσίῳ, Ἀνδρόνικε τρισμάκαρ, σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ, μιᾷ ψυχῇ καὶ γνώμῃ, Θεὸν ἔθεραπεύσατε.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Ζευγος πανευκλεές, Ἀνδρόνικε θεόφρον, σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ, τῶν ἀρετῶν τῷ πλούτῳ, ὡς ἀληθῶς ὠράθητε.

Δόξα. Τριαδικόν.

Αἴγλη θεαρχικῆ, Τριάδος τῆς Ἁγίας, δυὰς ἢ τῶν Ὁσίων, λαμπρῶς ἀγαζομένη, ἀσκητικῶς διέλαμψε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μῆτερ τοῦ Λυτρωτοῦ, Παρθένε Θεοτόκε, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, δοῦναι πταισμάτων λύσιν, τοῖς σπεύδουσι τῇ σκέπη σου.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον,

τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μεγ. Ἑσπερινοῦ καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους στ'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς Θεῷ ἀνακείμενοι, ἐν τῷ βίῳ περίβλεπτοι, ἐναρέτοις πράξεσιν ἀνεδείχθητε, ἡθῶν κομῶντες σεμνότητι, καὶ πᾶσι παρέχοντες, εὐποιῆας θησαυρούς, θεοφόρε Ἀνδρόνικε, γνώμη κρείττονι, καὶ θεόφρον σεμνῇ Ἀθανασίᾳ διὰ τοῦτο ὁ Δεσπότης, ὑμᾶς ἀξίως ἐδόξασε.

Ὡς τῶν παιδῶν τὴν στέρησιν, θεολήπτῳ φρονήματι, καὶ ψυχῆς στερρότητι ὑπεμείνατε, πάντα τὸν κόσμον ἀφέμενοι, ὡς ξένοι καὶ πάροικοι, τὴν ἰσαγγελον ζωὴν, ἐν ἀσκήσει ἡγύσατε, θεῖῳ ἔρωτι, θεοφόρε Ἀνδρόνικε παμμάρκαρ, καὶ σεμνῇ Ἀθανασίᾳ, σκευὴ τοῦ Πνεύματος ἔμψυχα.

Φερωνύμως Ἀνδρόνικε, ἀνδρικῶς κατεπάτησας, τοῦ ἐχθροῦ τὸ φρύαγμα θείοις σκάμμασιν, ἀθανασίας δὲ ἔλλαμψιν, τὸν νοῦν ἐκκαθάρασα, δι' ἀσκήσεως στερρᾶς, κατεπλούτησας πάνσεμνε, καὶ ἐξέπληξας, τοὺς μαθόντας τὰ σὰ μετὰ τὸ τέλος, ἀληθῶς Ἀθανασίᾳ ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Προσόμοια ἕτερα. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενοι, βιωτικὴν τυραννίδα, καὶ πλοῦτον μισήσαντες, καὶ τρυφὴν τὴν ρέουσιν βδελυξάμενοι, τὸν Σταυρὸν ἤρατε, ὡς ζυγὸν ἔνθεον, καὶ Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καὶ πρὸς οὐράνιον, χλόην θαυμαστῶς ἐσκηνώσατε· ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μέμνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καὶ πόθῳ ἐκτελούντων εὐλαδῶς, τὴν ἱεράν καὶ σεβάσμιον, μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι.

Ὅλωσ ἀγαπήσασα, σὲ ἐκ ψυχῆς τὸν Δεσπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δρυᾶς ἢ αἰοίδιμος καὶ ὁμόζυγος, καὶ τερπνὰ ἅπαντα, καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰστὸν ἀράχνης ἔλυσε· διὸ καὶ ἔτυχε, σοῦ τῆς βασιλείας ἀθάνατε. Αὐτῶν οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἰλασμὸν Οἰκτίρμων παράσχου μοι, τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παίδων ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος, προστά-

Ξει τῇ κρείττονι, καὶ τῷ βίῳ μένοντες ἀπαράκλητοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γενναιστάτην, τοῦ Ἰῶβ καὶ ἀνεκράξατε: Κύριος ἔδωκε, Κύριος καὶ πάλιν ἀφείλετο. Διὸ καὶ τὸ ποθοῦμενον, ἔργον εὐχερῶς διηγύετε· καὶ πρὸς ἐρημίας, καὶ τόπου τοὺς ἁγίους ἐν χαρᾷ, μεταναστεύοντες ὤφθητε, ζευγὸς ἱερώτατον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς δῖφωτος λυχνία ἐξέλαμψαν, τῇ ἐτησίῳ αὐτῶν μνήμη, Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία, ἡ ἡγιασμένη δυάς, τὴν Ἐκκλησίαν λαμπρύνοντες· ὁμοφροσύνης γὰρ χάριτι, καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας ἀκτίσι, φωταγωγοῦσι τοὺς βοῶντας· χαίρετε οἱ τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάται ἐνθεοί, ὡς τὸν Θεὸν ὀλικῶς ἀγαπήσαντες· χαίρετε οἱ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ἀράμενοι, καὶ ἄγγελοι ἐν σώματι ὀφθέντες, ἀσκητικοῖς ἀγῶσι· χαίρετε δοχεῖα θείων δωρεῶν, καὶ τῆς ἀπαθείας γλυκύκαρποι φοῖνικες. Ἄλλ' ὦ συζυγία Θεοδόξαστε, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι πρεσβεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Ἔξοδος, Φῶς ἱλαρόν,
τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα**

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ' . 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλο-

γίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε'. 13).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ρομφαίαν· συνεχπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου, θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμῳ. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν.

“Οτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑφίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. δ'. γ').

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γήρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρετὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λειτῆν, Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Τοὺς ἐν ἀσκήσει ὑμῶν πόνους, ἢ οὐράνιος τρυφή, καὶ τὴν ἐν βίῳ σιωπὴν, ἢ ἐν ὑψίστοις Ἀγγελικὴ ὑμνωδία, ἀληθῶς διεδέξαντο, θεοφόροι μακάριοι· ἔξω γὰρ κόσμου καὶ σαρκός, ἐπτερωμένοι θείῳ πόθῳ, ἀνεन्दότως ἐδιώσατε, συσταυρωθέντες Κυρίῳ. Ἀλλ' ὦ Ἀνδρόνικε θεόφρον, καὶ Ἀθανασία θεόληπτε, ζεῦγος ἐνθεώτατον, τῆς ἀθανάτου ζωῆς κειμήλια, καὶ ὀσίων ἀρετῶν ὄργανα, μὴ παύσησθε δυσωποῦντες, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἐν εὐσεβείᾳ διαπρέποντες, τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐργάται ὤφθητε, Ἀθανασία καὶ Ἀνδρόνικε· ἐν οἰκτιρμοῖς γὰρ πενήτων, τὸ θεῖον ἐπισπώμενοι ἔλεος, δι' ἔργων ἀσκή-

σεως, ἀκολουθήσαι Χριστῷ, ὁμοφρόνως συνέθεσθε· καὶ πᾶσι χαίρειν εἰπόντες, ἐν ἐρήμοις ἐχωρήσατε, καὶ ἄγγελοι ἐν σώματι ὠράθητε· ὅθεν Ἀγγελικῶν χαρίτων ἠξιώθητε, θεωθέντες ἐν μεθέξει, καὶ πᾶσιν αἰτούμενοι, εἰρήνην καὶ θεῖον ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Τῇ τῶν παιδῶν στερήσει, τὴν τοῦ Ἰώβ φωνὴν ἤρατε, μεγαλόφρονι ψυχῇ, ἐπὶ πᾶσι Θεὸν δοξάσαντες· καὶ Ἀβραμιαία καρδιά, οἰκίαν καὶ πᾶσαν ὑπαρξιν λιπόντες, γυμνοὶ ἐξεληλύθατε, πρὸς πάλιν κατὰ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ· καὶ τοῦτον θεία ροπὴ τροπώσαμενοι, ἀφθαρσίας διαδήμασι, περιφανῶς ἐκοσμήθητε. Ἄλλ' ὦ Ἀνδρόνικε καὶ Ἀθανασία, ἀσκητικῆς πολιτείας ὑποδείγματα, καὶ Ἀγγέλων σύσκηνοι, σὺν αὐτοῖς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Τῆς ἀσκήσεως τὴν τρίβον πορευόμενοι, καὶ τὰ κρεῖττονα ζηλοῦντες, οὐρανίῳ φρονήματι, ἐν ὁδῷ συνητήθητε, εὐδοκία θεία, μετὰ χρόνιον διάστασιν· καὶ ἐνώσει ψυχῆς καὶ γνώμης συμφωνία, ὡς ἐν ἀλλήλοις ξένοις καὶ ἄγνωστοι, ἐν σιωπῇ καὶ ἀσκήσει, τὸν βίον ἠγύσατε· διὸ Χριστὸς ὑμᾶς ἐδόξασεν, οὐρανία δόξη, Ἀνδρόνικε Ὅσιε, καὶ Ἀθανασία Θεόφρων· ὦ μὴ παύσησθε πρεσβεύσοντες, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, ὑμῶν τὴν μνήμην δεόμεθα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Τὴν τῶν Ὁσίων θεοειδῆ συζυγίαν, Ἀνδρόνικον τὸν μέγαν, καὶ Ἀθανασίαν τὴν θεόφρονα, τοὺς ἐν ἀσκητικοῖς ἐκλάμπαντας σκάμμασιν, αἱ τῶν πιστῶν χορεῖται, ὁμοφώνως μακαρίσωμεν· ἐν δυσὶ γὰρ σώμασι, μίαν γνώμην ἐκτήσαντο, σωφρόνως καὶ ὁσίως, δουλεῦσαι Κυρίῳ· καὶ πάντα κόσμον ἀρνησάμενοι, τῶν ὑπερκοσμίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, τὸ τῆς ἀσκήσεως στάδιον, καλῶς τελέσαντες· καὶ νῦν συνόντες Ἀγγέλοις, ἱλασμὸν αἰτοῦνται καὶ χάριν καὶ ἔλεος, τοῖς τὴν μνήμην αὐτῶν ἐορτάζουσι.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, Εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἡ τῶν Ὁσίων δυάς, ἡγιασμένη συζυγία θεόληπτε, Ἀνδρόνικε θεοφόρε, τῶν ἀρετῶν θησαυρός, καὶ Ἀθανασία παμμακάριστε· φυτὰ ἀγλαόκαρπα, τῶν καρπῶν τῆς ἀσκήσεως· τῆς σωφροσύνης, τὰ εὐώδη κειμήλια, θείας χάριτος, θεοκίνητα ὄργανα· στῆλαι αἱ θεοχάρακτοι, πλουσίας χρηστότητος· ὑπομονῆς καὶ ἀνδρείας, ὡς ἀληθῶς οἱ ἀδάμαντες· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Χαίροις ἡ τῶν Ὁσίων δυάς· οἱ τὸν Σωτῆρα ἐκ ψυχῆς ἀγαπήσαντες, καὶ τούτου τὰς θείας ρήσεις, καὶ τὰς σεπτὰς ἐντολάς, ἀκλινεῖ καρδίᾳ ἐκπληρώσαντες· οἱ κόσμον μισήσαντες, καὶ ὡς ἄγγελοι ζήσαντες, ἐν συγκρατεῖα, καὶ πολλοῖς ἀγωνίσμασι, καὶ νεκρώσαντες, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα· ὅθεν τῆς ὑπὲρ ἔνοιαν, χαρᾶς ἠξιώθητε, Ἀνδρόνικε θεοφόρε, Ἀθανασία θεόληπτε, Χριστὸν δυσωποῦντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις ἡ τῶν Ὁσίων δυάς· οἱ ἐν τῇ βίῳ εὐκλεεῖς καὶ περίδλεπτοι, ἀγάπη τῇ πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ ἐναρέτῳ ζωῇ, καὶ πολλοῖς ἐν ἄλλοις προτερήμασιν· οἱ βίον ἰσάγγελον, μετὰ ταῦτα ποθήσαντες, δόξαν καὶ πλοῦτον, καὶ οὐσίαν ἐπίκτητον, καταλείψαντες, ὡς φθαρτὰ καὶ σφαλλόμενα· ὅθεν ζωῆς τῆς κρείττονος, καὶ θείας λαμπρότητος, Ἀνδρόνικε σὺν τῇ θείᾳ, Ἀθανασίᾳ μετέσχετε, Χριστὸν δυσωποῦντες, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ Κυρίου τῷ ζυγῷ, ὑποσχόντες τὸν αὐχένα, τὴν ἐν σαρκὶ συμβίωσιν, θεολήπτω γνώμῃ ἀπέιπασθε· καὶ τῆς ἐν πνεύματι ζωῆς, τοὺς καρποὺς γεωργήσαντες, τῷ ξύλῳ τῆς ζωῆς ἀποκατέστησε, ἀσκητικῶς ἀγωνισάμενοι Ὅσιοι. Καὶ νῦν τῶν πόνων τὰ ἔπαθλα, λαμπρῶς κομιζόμενοι, Ἀνδρόνικε καὶ Ἀθανασία, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Σωφροσύνης τὴν χλαῖναν τὴν θεοῦφαντον, κατεποικίλατε χροαῖς τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, ὁμοφρόνως ἐν σπουδῇ ἄμφω ἀσκήσαντες· ὅθεν ὑμῶν τὴν σιωπὴν, ἡ τρισάγιος ὠδὴ, ἐδέξατο ἐν ὑψίστοις, Ἀνδρόνικε σὺν τῇ θείᾳ Ἀθανασίᾳ τῇ θεόφρονι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ζευγος ἐκλεκτόν, καὶ ὁμόζυγοι θεοὶ, Ἀνδρόνικε σοφέ, σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ, Κυρίῳ προσηγάγετε, ἀπαρχὴν ὡς εὐπρόσδεκτον, βίον ἔνθεον, καὶ πολιτείαν ἀρίστην· ὅθεν μέτοχοι, τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐφροσύνης, ἀξίως γεγόνατε.

Θεοτοκίον.

Κυήσασα σαρκί, τὸν Ὑπέρθεον Λόγον, καὶ μείνασα Ἄγνη, ὡς πρὸ τόκου Παρθένος, ἀγγεύειν με ἐνίσχυσον, κατὰ νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ αἰσθήσεσι, καὶ ἐν κινήμασι πᾶσιν, ἵνα Δέσποινα, ἀπαλλαγῶ τῆς κακίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Λιπόντες τὰ πρόσκαιρα, ἐν ὀλοτρόπῳ σπουδῇ, Κυρίου τοῖς ἴχνεσιν, ἀπεριτρέπτῳ ψυχῇ ἐσπεύσατε Ὅσοι ὄθεν καὶ ἐν ἀσκήσει, διαλάμπαντες θεία, δόξης ἀκαταλύτου, ἠξιώθητω ἄμφω, Ἀνδρόνικε θεόφρων, καὶ Ἀθανασία πάνσεμνε.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν ὃν ἐκύησας, δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν, τὸν κόσμον καινίζοντα, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀράς, ἀπαύστως ἰκέτευε, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, Θεοτόκε εἰρήνην, ἄφεσιν δὲ πταισμάτων, τοῖς πιστῶς σε ὑμνοῦσι· σὺ γὰρ ἡμῶν προστάτις, καὶ μέγα προσφύγιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ μεταστήσας πρὸς οὐράνιον δόξαν, ὑμῶν τὰ τέκνα ἀπὸ γῆς θεοφόροι, πρὸς τοὺς στερροὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, ὑμᾶς καθωδήγησε, προμηθεΐα ἀρρήτῳ· ἐν οἷς διαπρέψαντες, ἐγκρατεῖα συντόνῳ, Ἀθανασία δόξης ἀληθοῦς, σὺν Ἀνδρονίκῳ, ὁμοῦ ἠξιώθητε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς συνεδρεύων, Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ μήτρᾳ σου ἐσκήνωσε, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, μὴ τροπήν ὑπομείνας, καὶ ἐκ σοῦ προέδραμε, διασώζων τὸν κόσμον· ὄθεν ὑμνοῦμεν πάντες εὐλαδῶς, τὰ μεγαλεῖά σου Κόρη Πανύμνητε.

Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Στίχ. Ἄσατε ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὅσιων.

Εὐαγγέλιον τὸ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τοῦ Ἁγ. Σάββα.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν Ὅσιων...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἀσκητικῶς πολιτευσάμενοι, καὶ τὸ γεηρὸν ἀποβαλόντες φρόνημα, οὐρανίων δωρεῶν ἐπλήσθητε, Ἀνδρόνικε θεοφόρε, σὺν τῇ ὁμοζύγῳ κλεινῇ Ἀθανασία· καὶ νῦν τῶν μακαρίων ἐπιλαβόμενοι ἐλπίδων, κληρονόμοι Θεοῦ γεγονάτε, καὶ Χριστοῦ συγκληρονόμοι. Αὐτῷ ἀεὶ πρεσβεύετε, διδόναι πᾶσι τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς, πλοῦτον θείων οἰκτιρισμῶν, καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου
καὶ τῶν Ἁγίων οὓ ἡ ἀκροστιχίς.

«Κλεινῇ συζυγίᾳ ὕμνον πλέκω. Γερασίμου».

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Καμάτων τὰ ἔπαθλα, παρὰ Θεοῦ κομιζόμενοι, Ἀνδρόνικε Ὅσιε, Ἀθανασία σεμνή, χάριν νείματε, καὶ λόγον σοφίας ὑμῶν μακαρίζοντι, βίον τὸν ἔνθεον.

Λαμπρὸς καὶ περίβλεπτος, πλούτῳ καὶ τρόποις χρηστότητος, ὁ βίος ἐγνώρισται, ὑμῶν μακάριοι, ἀλλ' ἐν ἅπασιν, λαμπρότερος ἐδειχθη, ἢ νίκα τὴν ἔνθεον, εἴλεσθε ἄσκησιν.

Ἐν νόμῳ παιδεύοντες, ὑμῶν τὰ τέκνα τῆς χάριτος, καὶ ταῦτα ὡς εἶδετε, μετατεθέντα Θεῷ, ἐδοξάσατε, Χριστὸν μεγαλοψύχως, καὶ τούτου τοῖς ἴχνεσιν, ἠκολουθήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἰλύος με λύτρωσαι, τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων,

καὶ πάσης κακώσεως, τῶν ὀλεθρίων παθῶν, Κόρη Πάνα-
γγε, καὶ μετανοίας πέτρα, τὸν νοῦν μου ἐδραίωσον, ἵνα δο-
ξάζω σε.

Καὶ ὁ κανὼν τοῦ Μηναίου.
Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Νοὺς τὰς κινήσεις σου ἰθύνων, Ἀνδρόνικε φόβῳ τοῦ
Θεοῦ, πρὸς ἐντολῶν ἐκπλήρωσιν, τὴν σὴν σεμνὴν εὐνέτιδα,
Ἀθανασίας ἔσχηκας, ἐν πᾶσι τούτοις ὁμότροπον.

Ἡ θεία δυὰς καὶ μακαρία, τὸ ζευγος τὸ ὄντως ἐκλε-
κτόν, οἱ τοῦ Θεοῦ θεράποντες, Ἀνδρόνικος ὁ Ὅσιος, καὶ
τούτου ἡ ὁμοσύζυγος, Ἀθανασία τιμάσθωσαν.

Σωφρόνως ἀμέμπτως καὶ δικαίως, βιοῦντες ἐν ἔργοις
ἀγαθοῖς, καὶ ὑπελθόντες Ἅγιοι, τοὺς πόνους τῆς ἀσκή-
σεως, ἰσάγγελοι ὠράθητε, καὶ Ἀσκητῶν ὑποτύπωσις.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμεν τὸν ἄφραστόν σου τόκον· Θεὸν γὰρ ἐκύησας
Ἄγνή, σαρκὸς ἐν ὁμοιώματι, καὶ τῆς ἀρᾶς ἠφάνισας, Παρ-
θέγε τὸ κατάκριμα, χαρὰν τῷ κόσμῳ πηγάσασα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρόν, ὀλοφύχως ἐπ'
ᾧμων ἀναλαδῶν, αὐτῷ ἠκολούθησας, θεόφρονε Ἀνδρόνικε
καὶ κοσμικοὺς θορύβους, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρή-
μοις μάκαρ, προθύμως ἐξέδραμες· ἔνθα καὶ τὸν δρόμον, τῆς
ἀσκήσεως Πάτερ, ἀμέμπτως διήγυσας, τῷ Θεῷ συγγινόμε-
νος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι: Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμμωμος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος
Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρα-
κλήτου Πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον,
καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦσον καὶ

τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι, λαμπρὸν οἰκτητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκήρατε· δῖωξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξιώσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἄχραντε.

ᾠδὴ δ' . Ὁκαθήμενος ἐν δόξῃ.

Ζωὴν εἴλεσθε ὄσιαν, ἀληθῶς καὶ ἰσαγγελον· ὅθεν τὰ ἐν κόσμῳ, ἅπαντα λιπόντες ὡς πρόσκαιρα, ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον χαίροντες ἐφθάσετε, ἐπειγόμενοι, πρὸς ἀρετῶν τελειότητα.

Ὑπομείναντες τῶν τέκνων, στεροφύχως τὴν στέρησιν, ὄλη διανοία, σεαυτοὺς Κυρίῳ ἀνέθεσθε, Ἄθανασία θεόφρον καὶ Ἀνδρόνικε, ἀνακράζοντες· δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Γνώμη θεία θεοφόρε, τὴν σεμνὴν σου ὁμόζυγον, ἐν φροντιστηρίῳ, γυναικῶν ὀσίων ὠδήγησας, καὶ σεαυτὸν Δαυιδ τῷ θεομάκαρι, καθυπέταξας, ἀσκητικῶς παιδευόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἰησοῦν τὸν ζωοδότην, καὶ Θεὸν πάσης κτίσεως, ἀπερινοήτως, τέξασα Ἀγγὴ Ἀειπάρθενε, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου παραπτώμασι, ζωοποίησον, τῇ ζωηφόρῳ πρεσβείᾳ σου.

ᾠδὴ ε' . Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἀσκήσεως σκάμμασι, νεκρώσαντες τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς καὶ πάσῃ ἐγκρατεία, Ἄθανασία σὺν Ἀνδρονίκῳ ὁμοῦ, τῆς ἀθανασίας τοὺς καρπούς, δαφιλῶς ἠνέγκατε, γεωργία τῆς χάριτος.

Ὑπάρχων ἀνάπλεως, τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Πνεύματος, Ὅσιε Ἀνδρόνικε τρισμακάρ, πρὸς τὴν ἁγίαν Σιών κατέσπευδες, καὶ ἰδὼν τὴν σύμβιον τὴν σὴν, ταύτην οὐκ ἐγνώρισας, νεκρωθεῖσαν τοῖς ρέουσι.

Μαράνασα πάνσεμνε, τὴν εὐχροίαν τοῦ σώματος, τῇ συντονωτάτῃ σου ἀσκήσει, οὐκ ἐγνωρίσθης ὑπὸ συζύγου τοῦ σοῦ, καὶ αὐτῷ ὡς ἄγνωστος σοφῶς, χαίρουσα συνώδευσας πρὸς Σιών τὴν ἐξάκουστον.

Θεοτοκίον.

Ναμάτων τῆς χάριτος, πηγῇ οὔσα πολύρρυτος, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, βλύσον σταγόνα μοι κατανούξεως, ἵνα ἀποπλύνω μου Ἄγνη, τῶν παθῶν τὸν βόρβορον, καὶ ρυσθῶ τῆς κολάσεως.

᾿Ωδὴ στ΄. Τὴν θεϊαν ταύτην.

᾿Ομοφροσύνη συνδούμενοι, ἐν πάσῃ σιωπῇ διηγύσατε, καὶ θείοις σκάμμασιν, ὑμῶν τὸν βίον ᾿Ανδρόνικε, σὺν τῇ ᾿Αθανασίᾳ, ψυχῆς στερρότητι.

Παθῶν ὀρμᾶς θανατώσαντες, ζωῆς τῆς ἀθανάτου ἐτύχετε, στερρῶς ἀσκήσαντες, Πάτερ θεόφρον ᾿Ανδρόνικε, σὺν τῇ ᾿Αθανασίᾳ, ζευγος μακάριον.

Θεοτοκίον.

Λάμψον μοι φῶς θεῖον ᾿Αχραντε, νοός μου διαλύον τὴν ζόφωσιν, καὶ τὴν καρδίαν μου, θέρμανον θέρμη τοῦ Πνεύματος, ἵνα ἐκφύγω πᾶσαν, ἐχθροῦ ἐπήρειαν.

Κοντάκιον. ᾿Ηχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

᾿Ως τῆς νομίμου συζυγίας ὑποτύπωσιν
Καὶ τῆς ἐνθέου πολιτείας ἀκροθίνια
᾿Αναδήσωμεν τοῖς ἄνθεσι τῶν ἀσμάτων
Τὸν ὀσίως διαπρέψαντα ᾿Ανδρόνικον
Σὺν αὐτῷ ᾿Αθανασίαν τὴν ὁμόζυγον
Τούτοις λέγοντες, χαίροις ζευγος πανόσιον.

᾿Ο Οἶκος.

᾿Αγγελοι ἐν ἀσκήσει, ἀνεδείχθητε ὄντως, ᾿Ανδρόνικε καὶ ᾿Αθανασία· καὶ νῦν σὺν τοῖς ᾿Αγγέλων χοροῖς, τῆς ὑπὲρ νοῦν μετέχοντες λαμπρότητος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε, τῶν ἐκβοώντων ὑμῖν ταῦτα·

χαῖρε ᾿Οσίων δυὰς ἅγια
χαῖρε Τριάδος ἡ κατοικία
χαῖρε ξυνωρίς μακαρία καὶ πάντιμε
χαῖρε συζυγία ἀρίστη καὶ ἔνθεε

χαῖρε Ὅσιε Ἀνδρόνικε, Μοναστῶν ὑπογραμμὸς
 χαῖρε Ἀθανασία πάνσεμνε, θείων ἔργων θησαυρὸς
 χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας δίφωτος δαδουχία
 χαῖρε τῆς ἀπαθείας ἔμπνους ἀνθοφορία
 χαῖρε δυάς ὀσίων ὑπέριτμε
 χαῖρε σεπτῶν χαρίτων συμμέτοχε
 χαῖρε δυάς ἀρετῶν γεωργία
 χαῖρε ἡμῶν πρὸς Θεὸν μεσιτεία.
 χαίροις ζεῦγος πανόσιον.

Συναξάριον.

Τῇ θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκου καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ Ὁσίας Ἀθανασίας.

Στίχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν

Κόσμη τ' ἐν ἀσκήσει τε κἂν πόλῳ ἔχει.

Ἀνδρόνικος συμβιότητ' ἐνάτη ἀέρθησαν γῆθεν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαδῆς πάνυ, καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγγημε δὲ γυναῖκαν τὴν Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὖσαν μεθ' ἧς ἐπ' ἀγαθῷ συμφωνήσας, εἰς τρία διεῖλον αἰεὶ τὸν βίον αὐτῶν καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος, τοῖς πτωχοῖς ἀφθόνως παρεῖχον τὸ δὲ ἕτερον, δάνειον παρεῖχον ἀμισθὶ τοῖς χρεῖαν ἔχουσι τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπρατείου, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ὠκονόμου. Ἔτεκον δὲ δύο τέκνα, ἄρρεν καὶ θῆλυ τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο παιδων, οὐκ ἔτι προσέθεντο προσεγγίσει ἀλλήλοισι· ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέρω ἐν σωφροσύνῃ καὶ προσευχαῖς, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσοῦντων εὐποιαῖς ἐνδεδελεχῶς σπουδάζοντες.

Μετὰ δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικίσεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡλικίᾳ, ἣ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρω· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγενές ἐπὶ τῷ συμβεδηκότη ἐνδεδεξάμενος, τὴν μακαρίαν μᾶλλον φωνὴν τοῦ Ἰῶβ ἐξεβόη-

σεν: Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. ἡ δὲ τούτου σύμβιος Ἀθανασία, ἀπαραμύθητον ἔσχε τὴν λύπην· ὅθεν καὶ ταφέντων τῶν παιδίων ἐν τῷ Μαρτυρείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα: Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτῇ, καὶ συνταφήσομαι τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικον ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, χάριν παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνέσχετο τοῦ Μαρτυρείου ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κοπτομένη. Μεσοῦσης δὲ τῆς νυκτός, ὤφθη αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανός, ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ: Τί ἔχεις ὦ γύναι; τί οὐκ ἔῃς ἠρεμεῖν τοὺς ὧδε; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, ἔφη: Μὴ βαρυνθῆς, Κύριέ μου, κατὰ τῆς δούλης σου, ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· δύο γὰρ μόνα τέκνα ἔχουσα, σήμερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα. Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ: Μὴ κλαῖε περὶ αὐτῶν· λέγω γάρ σοι, γύναι, ὅτι ὄν τρόπον ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὴν βρωσίαν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νήπια ἀπαιτοῦσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγείων ὧν ἐστερήθημεν, μὴ στερήσης ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενύγη καὶ μετέβαλε τὸ πένθος εἰς χαράν, λέγουσα: Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς· τί κλαίω; καὶ στραφεῖσα, ἐζήτηε τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀβδᾶν· καὶ περιελθοῦσα ὄλον τὸν ναόν, οὐχ εὔρε. Καὶ λέγει τῷ θυρωρῷ: Ποῦ ἐστιν ὁ Ἀβδᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐνταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ θυρωρός: Ὁρᾶς πάσας τὰς θύρας ἠσφαλισμένας, καὶ λέγεις, ποῦ ἐστιν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ θυρωρός, ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν. Ἡ δὲ φόβῳ συσχεθεῖσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν), ἀσμένως τὸν λόγον δεξάμενος, δέδωκε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητὰς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πενθερῷ αὐτοῦ, παραγγείλας αὐτῷ, ποιῆσαι νοσοκομεῖα, καὶ ξε-

νοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνου. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλέψασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν: «Ὁ Θεός, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρα: Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἂν σοι δεῖξω· αὐτὸς τανῦν ὁδήγησον ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ κατελείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου». Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτυχον πολλοῖς Πατράσι. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀβδᾶν Δανιήλ. Καὶ αἰτησαμένων αὐτῶν ἀναθῆναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπέστειλεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβεννησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξάμενος τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ Γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη ἰδ'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἔτων, παρεκάλεσε τὸν Ἀβδᾶν Δανιήλ, συγχωρησαὶ ἀπελθεῖν αὐθις εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων. Ὁ δὲ ποιήσας εὐχήν, ἀπέλυσε αὐτόν. Ὁδεῦων δὲ ὁ Ὅσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐκάθισεν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναψύξῃ ἀπὸ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοὺ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπερχομένη καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἁγίους τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήντησε τῷ ὁμοζύγῳ αὐτῆς Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτήν, διὰ τὸ μαρανθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀσκήσεως, καὶ ὡς Αἰθίοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη: Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀβδᾶ; Λέγει αὐτῇ: Εἰς τοὺς ἁγίους τόπους. Λέγει αὐτῷ: Ἐκεῖ βούλομαι κάγῳ ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ: Θέλεις ὀδεῦσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; Λέγει αὐτῷ: Ὡς κελεύεις· πλὴν ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη: Ὡς κελεύεις. Λέγει αὐτῷ: Ὅντως οὐκ εἶ μαθητῆς τοῦ Ἀβδᾶ Δανιήλ; Λέγει αὐτῇ: Ναί. Καὶ λέγει αὐτῷ: Οὐκ Ἀν-

δρόνικος ὀνομάζῃ; Λέγει αὐτῇ: Naί. Εἶπεν αὐτῷ: Αἱ εὐχαὶ τοῦ Γέροντος συνοδεύουσιν ἡμῖν. Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος: Ἄμην. Καὶ συνώδευσαν ἀμφοτέροι.

Προσκυνήσαντες δὲ τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία), τῷ Ἀνδρονίκῳ: Θέλεις ἵνα μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελλίον; Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος: Ὡς κελεύεις· ἀλλὰ θέλω πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ λαβεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ Γέροντος. Λέγει αὐτῷ: Ὑπαγε· καὶ μένω σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ ἐὰν ὑπομένης μείναι μετ' ἐμοῦ σιωπηλῶς, ὡς ὠδεύσαμεν, ἐλθέ· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐλεύσῃ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἀνήγγειλε τῷ Γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ Γέρων εἶπεν αὐτῷ: Ὑπαγε, ἀγάπα τὴν σιωπὴν, καὶ μείνον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γάρ ἐστιν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ὁ τε Ἀνδρόνικος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος, ἄλλα ἰβ'. ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνώσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐστὶ. Πολλάκις δὲ ἤρχετο ὁ Γέρων εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῶν, διαλαλεγόμενος αὐτοῖς περὶ ὠφελείας.

Ἄπαξ οὖν ἀνελθόντος τοῦ Γέροντος, καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος· καὶ καταλαβὼν αὐτόν, λέγει: Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἐπαναλύσας ὁ Γέρων, εὗρεν αὐτῷ πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρξατο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. Λέγει αὐτῷ ὁ Γέρων: Ἀντὶ τοῦ χαρῆναί σε ὅτι ἀπέρχῃ ἀπαντῆσαι Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη: Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποίησαν εὐχὴν, καὶ μετὰ τὸ θᾶψαι με, εὐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτῷ, καὶ δὸς αὐτῷ τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοινωνήσῃ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεῦσαι αὐτόν· καὶ ἰδοῦ, τῇ φύσει εὐρέθη γυνή, καὶ ἠκούσθη εἰς ὄλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμφας ὁ Γέρων, ἀνήνεγκεν ὄλην τὴν Σκήτην, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφούς· καὶ ἀνήλθον πᾶσαι αἱ Λαῦραι Ἀλεξανδρείας, καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε, καὶ οἱ Σκη-

τιῶται λευκοφοροῦντες· οὕτω γάρ ἐστιν ἔθος ἐν τῇ Σκῆτι. Μετὰ κλάδων οὖν καὶ βατῶν ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείφανον Ἐθανασίας, δοξάζοντες τὸν Θεόν, τὴν τσαούτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ γυναικί.

Ἐμειγε δὲ ὁ Γέρων, τὰ ἕβδομα τελέσαι τῆς μακαρίας Ἐθανασίας· καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἐββᾶν Ἐνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελευτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ Γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, φθάνει αὐτὸν ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἐββᾶς Ἐνδρόνικος πυρετῷ συνέχεται. Καὶ πάλιν ἔπεμψεν ὁ Γέρων ἐν τῇ Σκῆτι, λέγων· Δεῦτε ἀνέλθετε, ὅτι ὁ Ἐββᾶς Ἐνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ ἀδελφῷ Ἐθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνῆλθον, καὶ κατέλαβον αὐτὸν ζῶντα· καὶ εὐλογηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἕνστασις μεταξὺ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου, καὶ τῶν Σκητιωτῶν, περὶ τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, πότερον τῶν μερῶν λήφεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτοὺς ὁ Γέρων, ἕσσαι αὐτὸ συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἐθανασίας· καὶ οὕτως ἐπαύσατο τῆς φιλονεικίας ἀμφοτέροι, δοξάζοντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐνδον Ἁγιε, φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τὸ πῦρ τὸ αἰὼνιον, ἀγάπης τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀσκήσεως ἀνθραξι, παθῶν κατέφλεξας, ὕλην ἅπασαν, Ἐνδρόνικε μακάριε, καὶ φωτὸς θείου ἐπλήσθης.

Κόπους ἡνεγκας, τῆς καρτερᾶς ἀσκήσεως, στερρῷ φρονήματι, Ἐθανασία σεμνή, τὸ χαῦνον τῆς φύσεως, ἑναπορρίψασα· ὅθεν εὗρηκας, ἀνάπαυσιν αἰώνιον, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων.

Ὡς ὁμόζυγοι, σεπτοὶ καὶ οὐρανόφρονες, ὁμοῦ ἠγύσατε, τῆς ἀρετῆς τὴν ὁδόν, ὁ εἷς δὲ τὸν ἕτερον, ἐν τέλει ἔγνωκεν·

ὡς γὰρ ἄγνωστοι, ἠσκήσατε μακάριοι, σιωπῶντες κατὰ λόγον.

Θεοτοκίον.

Γνόφος Ἐχραντε, νῦν μέλας κατεκάλυψε, παθῶν καὶ θλίψεων, τὴν τάλαιγάν μου ψυχὴν· διὸ ἱκετεῦώ σε, τοῦτον διάλυσον. τῇ ἑλλάμψει σου, καὶ δίδου μοι πορεύεσθαι, θείου φόβου ταῖς ἀκτίσι.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς.

Εὖρες ἐν ὁδοῦ Ἀθανασία, Ἀνδρόνικον τὸν σὸν ὄσιον ὁμόζυγον, καὶ τούτῳ οὐκ ἔγνωσαι, τίς ἦ συμβαδίζουσα, μεθ' οὗ καὶ συνηγώνισαι καὶ ἐπεγνώσθης αὐτῷ, ἡνίκα σου ἀπέδως Κυρίῳ, τὴν καθαρωτάτην, ψυχὴν καὶ μακαρίαν.

Ρεῖθροις τῶν δακρῦων θεοφόροι, ἀρδεύσαντες τῆς ψυχῆς ὑμῶν τὴν ἄρουραν, καρποφόρον χάριτι, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ταύτην ἀπεδείξατε τῆς ἀθανάτου ζωῆς, Ἀνδρόνικε σὺν τῇ Ἀθανασίᾳ, ἧς νῦν ἐντρυφᾶτε, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις.

Ἄπαντες ἐξέστησαν οἱ γνόντες, μετὰ τὴν ὄσιαν σου μετάστασιν, τίς εἶ καὶ συνέδραμον, Μοναστῶν συστήματα, λευχειμοῦντες πάνσεμνε, καὶ ὕμνον ἄδοντες, λαμπρῶς τὸν ἐπινίκιον Μῆτερ· ὅτι τὸν ἀρχαῖον, κατηγωνίσω ὄφιν.

Θεοτοκίον.

Σκέπη καὶ ἀντίληψις γενοῦ μοι, Παρθένε καὶ καταφύγιον καὶ στήριγμα, πᾶσαν ἀποτρέπουσα, κατ' ἐμοῦ ἐπήρειαν, τοῦ βροτοκτόνου δράκοντος καὶ ὁδηγοῦσά με, πρὸς τρίβον ἀσφαλῆ μετανοίας, ἵνα μετὰ τέλος, ζωῆς τῆς θείας τύχω.

ᾠδὴ θ΄. Ἄπας γηγενῆς.

Ἰσχυσαν ὁμοῦ, δυνάμει τῇ ἀνωθεν ἐνδυναμούμενοι, οἱ κλεινοὶ ὁμόζυγοι, Ἀθανασία καὶ ὁ Ἀνδρόνικος, ἀνῦσαι τὴν ἐπίπονον τρίβον ἀσκήσεως· διὰ τοῦτο, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν, ἀμοιβῶν καὶ ἐπάθλων ἐπέτυχον.

Μνήμην τὴν ὑμῶν, τοῖς πῶθῳ γεραίρουσι καὶ ἑορτάζου-

σιν, ἐκ Θεοῦ αἰτήσασθε, παραπτωμάτων διδόναι ἄφεσιν, Ἐνδρόνικε μακάριε Ἀθανασία σεμνή, καὶ εἰρήνην, καὶ παθῶν ἐκλύτρωσιν, καὶ εὐστάθειαν βίου δεόμεθα.

Οἱ θεοειδεῖς, Κυρίου θεράποντες Πάτερ Ἐνδρόνικε, σὺν τῇ σῇ εὐνέτιδι, Ἀθανασία τῇ θεομάκαρι, Ἀγγέλων οἱ συνόμιλοι καὶ ἰσοστάσιοι, τὸν παρόντα, ὕμνον μου προσδέξασθε, καὶ ποικίλων παθῶν με λυτρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Ἰψώσας Ἐγνή, ἡμῶν τὸ ὀλίστημα Θεὸν κυήσασα, τὸν δι' ἀγαθότητα, ἐκ σοῦ λαβόντος βροτῶν τὸ φύραμα, καὶ τοῦτο πρὸς οὐράνιον δόξαν ὑψώσαντα· διὸ Κόρη, κάμου τὴν διάνοιαν, πρὸς ἀγάπην τὴν θείαν ἀνύψωσον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Δυὰς θεομακάριστε, καὶ συζυγία ἔνθεε, οἱ ἐν ἀσκήσεως πόνοις, δοξάσαντες τὴν Τριάδα, Ἐνδρόνικε θεόληπτε, Ἀθανασία πάνσεμνε, ὡς παρρησία ἔχοντες, μὴ παύσησθε δυσωποῦντες ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἀφράστως τέξασα, δι' ἔλεος ἀμέτρητον, θεοῦντα Θεογεννητορ, ἡμῶν τὴν ἐκπτωτον φύσιν, αὐτῷ πρεσβεῖαν ποίησον, δοῦναι πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ πειρασμῶν ἐκλύτρωσιν, καὶ βασιλείαν τὴν ἄνω, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ'.

καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Δυὰς τῶν Ὁσίων ἐκλεκτή, ἔνδοξε Ἐνδρόνικε, τῶν ἀρετῶν ἐνδιαίτημα, καὶ σκευὸς τίμιον, καὶ Ἀθανασία, γυναικῶν ἀγλαΐσμα, καὶ βίου ἐναρέτου ὑπόδειγμα, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ θεῖον ἔλεος.

Λιπόντες τοῦ βίου τὰ φθαρτά, γνώμη οὐρανόφρονι, ἀσκητικῶς ἠγωνίσασθε, Πάτερ Ἀνδρόνικε, σὺν Ἀθανασίᾳ, καὶ τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν μυστικῶς ἐπλουτήσατε ἧς ἀξιώσατε, ταῖς λιταῖς ὑμῶν πρὸς Κύριον, τοὺς τελούντας ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Τῶν τέκνων ὑμῶν πρὸς τὸν Θεόν, μεταστάντων Ἅγιοι, τούτου τὴν δόξαν ἠγάσατε, τὴν ὑπερύμνητον, καὶ Σταυρὸν τὸν θεῖον, ἐπ' ὧμων ἀράμενοι, εἰς Αἴγυπτον προθύμως ἐδράμετε, καὶ μετὰ σώματος, ὡς ἀσώματοι ἠσκήσατε διὰ τοῦτο, ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Χαίροις συζυγία θαυμαστή, Ὅσιε Ἀνδρόνικε, τῶν Ἀσωμάτων ἐφάμιλλε, καὶ ἰσοστάσιε, καὶ Ἀθανασία, δένδρον τὸ κατάκαρπον, ζωῆς τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος· ὅτι ὡς ἄγγελοι, ἐν τῷ κόσμῳ βιοτεύσαντες, οὐρανόφρονι, δόξης ἠξιώθητε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Φερωνύμως τῇ κλήσει, ἡ πολιτεία ὑμῶν ἔλαμψεν, Ἀνδρόνικε θεόφρον, καὶ Ἀθανασία μακαρία· ἀνδρικῶς γὰρ ἀγωνισάμενοι, καὶ ἀμέμπτως πορευθέντες ταῖς ἐντολαῖς Κυρίου, τῆς ἀθανάτου ζωῆς, κληρονόμοι γεγονάτε· ἧς τὰς ἐμφάσεις, καὶ περιόντες ἐν τῇ γῆ, περιφανῶς ἠνέγκατε. Ἄλλ' ὦ ζεῦγος θεοδόξαστον καὶ ἡγιασμένον, τῇ Παναγίᾳ Τριάδι προσεύσατε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, ὑμῶν τὴν μνήμην τὴν πάνσεπτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά, οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῶν Ἁγίων

ἢ γ'. καὶ στ'. ὠδή. Ἀπόστολον ζήτηι τῇ τριακοστῇ Κυριακῇ. Πρὸς Κολασσαεῖς. Ἀδελφοί, ἐνδύσασθε ὡς ἐκλεκτοί...
Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον, ὅπερ ζήτηι τῇ 13ῃ Ὀκτωβρίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι,
Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ἢ ξυνωρίς, οἱ ἐν τῇ ἀσκήσει, δια-
λάμπαντες θαυμαστῶς, σὺν τῷ Ἀνδρόνικῳ, σεμνῇ Ἀθανα-
σία, ἡγιασμένον ζευγος, καὶ θεοτίμητον.

Δίστιχον.

Ἀνδρόνικον ὕμνεϊ σὺν Ἀθανασία

Γεράσιμος μέλεσι τοῖς δὲ συμφώνως

